



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022 č. j. MSK 164921/2022,
sp. zn. DSH/26960/2022/Bla, o dopravních přestupcích,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 8. 2022 tak, že se doba přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

Shodu s prvopisem potvrzuje

změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) opravuje z „v 10:16 hod“ na dobu „kolem 10:16 hodin“; ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným:

-z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro úmyslné porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 8. 4. 2020 v 10:16 hod. v obci Ostrava, Slezská Ostrava, Kunčičky, na pozemní komunikaci v ulici Frýdecká ve směru od ulice Rudná k ulici Bohumínská, u ulice Listopadová, v místě souřadnic GPS 18°17'29.777"E, 49°48'23.370"N, jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW 530D, RZ X, překročil nejvyšší v obci dovolenou rychlost jízdy 50 km/h o 40 km/h a více. Silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, instalovaným ve vozidle Policie ČR, mu měla být v uvedeném místě naměřena rychlost 95 km/h, po odečtení možné odchylky rychloměru ± 3 km/h rychlost minimálně 92 km/h;

- z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro úmyslné porušení § 6 odst. 8 citovaného zákona v návaznosti na § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 8. 4. 2020 kolem 10:16 hod. v obci Ostrava, Slezská Ostrava, Kunčičky, na pozemní komunikaci v ulici Škrobálkova u domu č. 244/8 jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW 530D, RZ X, který byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz;

-z přestupku dle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“) pro nedbalostní porušení § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti, jehož se měl dopustit tím, že dne 8. 4. 2020 kolem 10:16 hod. v obci Ostrava, Slezská Ostrava, Kunčičky, na pozemní komunikaci v ulici Škrobálkova u domu č. 244/8 jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW 530D, RZ X, který byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, tím, že nesplnil povinnost řidiče motorového vozidla mít při řízení u sebe zelenou kartu a tuto na požádání předložit příslušníku Policie ČR.

3. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, současně mu byl uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu osmi měsíců, jakož i povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

4. Dne 28. 4. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku ze dne 24. 4. 2020, podle něhož je žalobce podezřelý ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti, neboť dne 8. 4. 2020 v 10:16 hodin řídil v Ostravě, části Kunčičky po ul. Frýdecké ve směru jízdy k ul. Bohumínské osobní vozidlo tov. zn. BMW 530D, RZ X, přičemž v obci, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C na měřena rychlost 95 km/h. Po odečtení tolerance stanovené výrobcem činila rychlost 92 km/h. Při následné silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz a zelenou kartu.

5. K oznámení bylo mj. přiloženo oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 8. 4. 2020 sepsané na místě silniční kontroly, poměrně obsáhlý úřední záznam ze dne 22. 4. 2020 popisující silniční kontrolu a výše specifikované přestupky, fotografie občanského průkazu žalobce, osobního automobilu, RZ X, osvědčení o registraci vozidla. Dále pak DVD s videozáznamem z kamer umístěných ve služebním vozidle a zvukovým záznamem o průběhu silniční kontroly, výstup z rychloměru č. 4766 zachycující vozidlo BMW, registrační značka X. Spis též zahrnuje ověřovací list silničního rychloměru a osvědčení o proškolení k ovládání uvedeného rychloměru.
6. Správní orgán prvního stupně návazně žalobci doručil příkaz č. j. SMO/220443/20/DSČ/Bar ze dne 14. 5. 2020, proti němuž byl podán včasný odpor prostřednictvím zmocněnce žalobce.
7. Dne 12. 8. 2020 zasahující policista pprap. V. v postavení svědka spontánně vypověděl, že v dopoledních hodinách dne 24. 4. 2020 prováděli s kolegou kontrolu dodržování dovolené rychlosti jízdy na komunikaci v ulici Frýdecká v Ostravě, Kunčičkách za pomoci radaru Ramer 10C instalovaného ve služebním vozidle. Vozidlo ustavili v souladu s návodem na použití přístroje, a to u okraje komunikace ve směru od Vratimova k ulici Bohumínská. Policejní vozidlo bylo nastartované, což je podmínkou provozu radaru. Měřicí zařízení funguje tak, že hlasově upozorní na změřenou, překročenou rychlost jízdy, přičemž současně se na displeji radarového tabletu znázorní veškeré údaje o měření, tj. fotografie z měření, která je později součástí oznámení. Měření lze považovat za souladné s návodem, pakliže se vozidlo řádně nachází v radarovém svazku a je čitelná registrační značka. Uvedeného dne změřili vozidlo BMW, za nímž se okamžitě rozjeli a následně je předepsaným způsobem zastavili. Ve vozidle se nacházel pouze řidič. S řidičem komunikovali a zopakovali výzvu, aby předložil ke kontrole doklady předepsané pro provoz a řízení motorového vozidla. Řidič odvětil, že u sebe žádné doklady nemá, a doplnil, že pokud hlídka vydrží 2 minuty, bude je mít. Než začali provádět lustraci osoby na základě sdělených údajů, na místě zastavilo jiné vozidlo, jehož řidič něco předal kontrolovanému řidiči vozidla BMW. Svědek nepotvrdil, zda se jednalo o požadované doklady. Následně řidič BMW předložil ke kontrole doklady k vozidlu a občanský průkaz. Svědek vyfotil předložené doklady, jakož i doklady řidiče, který na místo přijel. Bylo sepsáno oznámení o přestupku, s jehož obsahem se žalobce zběžně seznámil a nevznese žádné výhrady. Oznámení vrátil. K otázce zmocněnce sdělil, že v době, kdy jeho kolega ustavoval služební vozidlo před měřením rychlosti vozidel k okraji vozovky, se nacházel mimo vozidlo, protože k ustavení vozidla je dle návodu potřeba součinnost dvou osob. K otázce zmocněnce žalobce uvedl, že to byl on, kdo se přesvědčil, že vozidlo stojí rovnoběžně s okrajem vozovky. Též doplnil, že k tomu slouží zkušební provoz zařízení; tedy obsluha radaru rozhoduje o nastavení vzdálenosti, jízdních pruhů, směru měření, příjezdu a odjezdu (oni měřili na odjezdu), nastavení spodního limitu rychlosti, od jehož překročení bude pořízen snímek; dále kontroluje clonu, užití filtrů a další úkony s tím spojené. Na další otázky zmocněnce žalobce odpověděl, že prvně na kapotu vozu předložil doklady řidič, který žalobci něco předal a poté žalobce.
8. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 10. 2020 byl žalobce uznán vinným ze všech vytýkaných přestupků, tj. z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a

dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti.

9. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným zrušeno a věc vrácena k novému projednání, a to za účelem provedení důkazu o přestupku dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti pro nedbalostní porušení § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti. Správní orgán prvního stupně byl v pokračujícím řízení zavázán provést důkaz svědeckou výpovědí, zaměřený na skutečnost, k předložení, jakých dokladů byl žalobce policistou vyzván, a specifikaci toho, jaké doklady měl předložit a jaké na výzvu nepředložil.
10. U ústního jednání dne 25. 6. 2021 zasahující policista pprap. V. v postavení svědka doplnil, že jako u každé silniční kontroly byl řidič vyzván, aby ke kontrole předložil doklady předepsané pro provoz a řízení motorových vozidel, tedy občanského průkazu, řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla a zelené karty k vozidlu. V době kontroly postupovali podle metodického pokynu a v souladu s tímto pokynem řidič na kapotu svého vozu položil všechny doklady, jež ke kontrole předložil, aby policisté provedli jejich fotodokumentaci. Tato se jistě nachází ve spisové dokumentaci. Doklady zobrazené na fotodokumentaci jsou těmi, které řidič ke kontrole předložil, tozn. že doklady, které na fotodokumentaci naopak nejsou, řidič ke kontrole nepředložil, i když byl k jejich předložení řádně vyzván. V tomto konkrétním případě si velmi dobře pamatuje, že řidič na výzvu ke kontrole nepředložil svůj řidičský průkaz a zelenou kartu.
11. Rozhodnutím (druhým v pořadí) správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 6. 2021 byl žalobce uznán vinným ze všech tří shora vytykaných přestupků.
12. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným opětovně zrušeno a věc vrácena k novému projednání tak, aby správní orgán prvního stupně vyrozuměl účastníka – žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů).
13. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s pokynem pokynu žalovaného a vyzval žalobce k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Následně vydal rozhodnutí ze dne 17. 01. 2022, č. j. SMO/032007/22/DSČ/Bar, jež bylo žalovaným následně k odvolání žalobce rovněž zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Důvodem měly být rozpory v určení času spáchání přestupku, neboť čas přestupku generovaný rychloměrem a čas zobrazený na videozáznamu z kamery služebního vozidla policistů nebyly totožné. K uvedenému měl správní orgán prvního stupně vyslechnout policistu.
14. Správní orgán prvního stupně do spisu žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí nedoložil a dne 31. 8. 2022 vydal rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze všech tří shora specifikovaných přestupků. Rozpor v časech přestupkové jednání odstranil vlastní úvahou obsaženou v odůvodnění uvedeného rozhodnutí.
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 16. 12. 2022 bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 31. 8. 2022 změněno tak, že doba přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2) zákona o silničním provozu „v 10:16 hod“ byla opravena na dobu „kolem 10:16 hodin“; ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. K námitce žalobce tvrdící existenci

dvou záznamů z rychloměru, přičemž každý má zobrazovat jiný čas přestupku, žalovaný konstatoval, že se ve skutečnosti nejedná o dva záznamy z rychloměru, ale o záznam s fotodokumentací (z rychloměru) a videozáznam z palubních kamer (přední a zadní). Videozáznam tedy není možno považovat za záznam z rychloměru. Zdůvodnění správního orgánu prvního stupně poukazující na automatizovaný režim rychloměru oproti možnostem palubní kamery shledal smysluplným. Přestože striktně vzato není nastavení hodin rychloměru ověřovacím listem ověřeno, neboť ověřovací list dokládá regulérnost měření rychlosti, je vcelku rozumné mít za to, že v rychloměru je nastaven odpovídající čas. Nastavení času na palubní kameře je úkonem, který může být snadno ovlivněn, např. i pouhým jejím odpojením od zdroje. Rozdíl v čase v délce šesti minut není natolik významný, aby bylo pochyb o dostatečně konkrétně specifikovaném skutku. Určení doby skutku je podstatnou součástí popisu jednání přestupce, účelem však je popsat přestupek tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným jednáním. Vzhledem k délce silniční kontroly (dle videozáznamu 20 minut) je zřejmé, že doba silniční kontroly překlenula eventuální šestiminutový rozdíl v zaznamenaných časech a že se přestupce nemohl nacházet na jiném místě. Souvislost s přestupkem je tedy neprůstřelná.

III. Obsah žaloby

16. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, v níž uplatnil takto vymezené okruhy žalobních námitek:

- čas přestupku;
- nesprávnost provedeného měření;
- porušení zásady zákazu reformace *in peius*;
- zelená karta.

Obsah jednotlivých námitek bude specifikován dále, vždy v příslušné pasáži rozsudku věnující se té které žalobní námitce.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
18. V písemném vyjádření popíral oprávněnost všech žalobních bodů a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
20. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.).

21. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. **Žaloba není důvodná.**

V.1. Čas přestupku

23. Žalobce namítal, že je dána pochybnost o čase spáchání přestupku. Není zřejmé, zda k překročení rychlosti došlo v čase 10:16 hodin nebo 10:10 hodin.
24. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2022 bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 1. 2022 pro rozpory v určení času spáchání přestupku, přičemž čas přestupku generovaný rychloměrem a čas zobrazený na videozáznamu z kamery služebního vozidla policistů nebyl totožný. K uvedenému měl správní orgán prvního stupně vyslechnout policistu. Správní orgán prvního stupně do spisu žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí nezaložil a vydal rozhodnutí, přičemž rozpor v časech přestupkového jednání odstranil svou vlastní úvahou.
25. Je na místě primárně poznamenat, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího orgánu (žalovaného) tvoří jeden celek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48), přičemž napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 31. 8. 2022 změněno ve své skutkové větě co do specifikace času přestupku.
26. Z výstupu rychloměru se podává, že čas změření předmětného vozidla je 10:16:00 hodin, videozáznamu z kamer služebního vozidla policistů při projetí daného vozidla ukazuje čas cca 10:10:14 hodin.
27. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na str. 5-6 zabýval rozpory v určení času spáchání přestupku nejvyšší dovolené rychlosti a zároveň korigoval úvahy správního orgánu prvního stupně. Jeho odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přezkoumatelné, přičemž souhlasí s tím, že poukázaný rozdíl v čase představující dobu 6 minut není natolik významný, aby přinášel pochyby o dostatečné konkretizaci skutku a jeho zaměnitelnosti s jiným jednáním.
28. Skutečnost, že na výstupu z rychloměru a na videozáznamu z kamer služebního vozidla není zaznamenán, resp. nastaven totožný čas, nelze považovat za něco, co by samo o sobě a bez dalšího znemožnilo spolehlivě určit okamžik změření vozidla. V této souvislosti lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu konstatující, že není podstatné naprosto přesné určení okamžiku, kdy se přestupek stal (tzv. na sekundu či na minutu přesně), přičemž takovýto požadavek by byl nerealistický; proto i udávání času přestupku tzv. na sekundu přesně v rozhodnutí městského úřadu je nadbytečné (viz rozsudek ze dne 13. 5. 2020, č. j. 10 As 127/2020-54).
29. Podstatné naopak je, aby skutek, jak je popsán ve skutkové větě, nebyl zaměnitelný se skutkem jiným, čemuž bylo v posuzované věci učiněno zadost, a to i korekcí skutkové věty realizované žalovaným v napadeném rozhodnutí. V souzené věci je přitom s ohledem na nezpochybnitelnou a nezpochybněnou délku probíhající silniční kontroly (dle

videozáznamu cca 20 min) jednoznačné, že doba „posunutí“ času o šest minut, nemohla způsobit záměnu s jiným vozidlem, protože délka silniční kontroly zcela překlenula eventuální šestiminutový rozdíl v zaznamenaných časech, a žalobce se tak nemohl nacházet v jiném „časoprostoru“.

30. Žalobce také namítal, že měl právo očekávat zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným, když tento sám v předcházejícím řízení vyjádřil určitý závazný právní názor, jenž správní orgán nerespektoval. Žalovaný totiž zavázal správní orgán k opětovnému výsledku policisty za účelem vyjasnění rozporu stran času spáchání přestupku, čemuž však prvostupňový správní orgán nevyhověl. V této souvislosti žalobce poukazuje na porušení zásady legitimního očekávání.
31. Zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*.
32. Principem legitimního očekávání se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006–132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž uzavřel, že *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě. Správní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi. Libovolná (svévolná) změna výkladu právních předpisů směřující k tíži adresátů není přípustná. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze přitom s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad)“*. Obdobně uzavřel také Ústavní soud např. v nález ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07.
33. Zásada legitimního očekávání je ovšem omezena jinými zásadami, jimiž je správní orgán v rámci správního řízení vázán, zejména zásadou legality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009–233).
34. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022 je jednoznačné, že žalovaný přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí ze dne 17. 1. 2022 proto, aby v navazujícím řízení byly odstraněny rozpory v čase označeném za čas spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Pokyn k odstranění uvedeného rozporu představoval onen závazný právní názor žalovaného, přičemž způsob či metoda odstranění naznačeného rozporu (výsledkem policisty) již nepředstavuje imanentní součást onoho závazného právního názoru.
35. V daném kontextu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým

důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

36. V posuzovaném případě sice správní orgán prvního stupně návazně na zrušující rozhodnutí žalovaného sice opětovně (bylo by to již potřetí!) nevyslechl zasahujícího policistu, avšak namítaný rozpor v čase se jal odstraňovat vlastní úvahou (jíž však žalovaným následně neshledal přesvědčivou). Je sice zřejmé, že správní orgán prvního stupně nepostupoval plně dle pokynu žalovaného a jeho rozhodnutí, za což si ostatně vysloužil zrušující rozhodnutí, žalovaný ovšem úvahy správního orgánu prvního stupně korigoval v napadeném rozhodnutí (které s tím prvostupňovým tvoří jeden celek), přičemž došel k přesvědčivému závěru, který dostatečně odůvodnil; jeho odklon od původního pokynu k vyslechnutí zasahujícího policisty, tozn. změna jeho názoru, přitom byla zcela v souladu se zásadou legality (k tomu přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 492/2019-43), a lze jej takto akceptovat.
37. Ohledně změny času ve výroku napadeného rozhodnutí z času „v 10:16 hod“ na „kolem 10:16 hodin“ krajský soud uvádí, že žalovaný postupoval souladně s § 90 odst. 1. písm. c) správního řádu. Takováto změna výroku neměla pražádný vliv na totožnost skutku, pročez touto změnou nehrozila žalobci újma z důvodu ztráty možnosti opravného prostředku, a nemohl tak mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V.2. Nesprávnost provedeného měření

38. Žalobce dále sporoval dodržení předepsaného postupu měření, pro což nelze k výstupu z měření vůbec přihlížet.
39. Krajský soud k okolnostem a způsobu měření rychlosti konstatuje, že dle ustálené i aktuální judikatury je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku (výstupu z měřidla) obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovacího listu silničního rychloměru (viz například rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 124/2020-32).

40. V souzené věci správní orgán vycházel z oznámení přestupku ze dne 8. 4. 2020, úředního záznamu ze dne 22. 4. 2020 a záznamu z rychloměru – snímek č. 4766, pořízeného silničním rychloměrem RAMER 10C, který byl ověřen a schválen jako měřicí zařízení, což bylo doloženo ověřovacím listem. K důkazu též provedl fotografickou dokumentaci, videozáznam, jakož i svědeckou výpověď zasahujícího policisty. Z obsahu spisu vyplývá, že silniční rychloměr obsluhoval policista P. V., který k tomu byl dle osvědčení oprávněn. Ověřovací list prokazuje, že použitý technický prostředek (měřidlo) byl certifikován, a tudíž plně způsobilý k měření rychlosti. I dle Nejvyššího správního soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).
41. Krajský soud nepojal pochybnosti o tom, že jednoznačný výsledek měření rychlosti poskytnutý certifikovaným a ověřeným rychloměrem bez chybového hlášení, fakticky znamená bezvadné změření rychlosti vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Podobný závěr pramení i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, resp. z rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43, v nichž je kladně hodnoceno odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu v tom, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“
42. Krajský soud dále odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 10 As 195/2020-35, ze kterého se jasně podává, že rychloměr typu RAMER 10C, který policie i v tomto případě použila, totiž pořídí záznam, jen je-li dodržen návod k obsluze; v případě chyby měření anulují a záznam neuloží (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51; ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, bod 10; nebo ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, bod 22).
43. Soud odkazuje také i na stále aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, jenž se v rozsudku ze dne 6. 5. 2022, č. j. 2 As 103/2020-19, vyjádřil k problematice fotografie vozidla pořízené měřicím zařízením. *„Má-li totiž být fotografie měřeného vozidla pořízená měřicím zařízením použita jako stěžejní důkazní prostředek pro identifikaci vozidla, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost, musí z ní být možno jednoznačně ztotožnit toto vozidlo, například znakovou tovární značku a podstatnou částí registrační značky či specifickými detaily vozidla. Pouze tak lze dostát požadavkům § 3 správního řádu na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
44. Ze snímku měřeného vozidla lze jednoznačně určit, že se jedná o vozidlo BMW, RZ X, přičemž toto vozidlo je zachyceno téměř ve středu snímku a zadní část vozidla se nachází v radarovém svazku.

45. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že na přiloženém videozáznamu (z přední i zadní kamery umístěné ve vozidle policie) není policista V. zachycen. Z uvedeného ovšem již nelze dovodit, jak se snaží žalobce, že by onen policista nebyl vně vozidla. Není totiž vůbec vyloučeno, že policista z vozidla vystoupil a stál vedle něj, na což již kamerový záznam nemůže dát odpověď. Z videozáznamů je naopak zřejmé, že služební vozidlo policie stálo rovnoběžně s vozovkou, kde byl změřen předmětný osobní automobil.
46. Zbývá k tomuto bodu uzavřít, že zásadní porušení návodu k obsluze rychloměru by vyústilo v neuložení snímku z měření, resp. zobrazení některého z chybových hlášení, kterými je rychloměr vybaven, což se v projednávané věci nestalo, a soud tak nemá důvodu pochybovat o nedodržení předepsaných postupů.
47. Na základě výše uvedených okolností a obsahu správních spisů se návrh na doplnění dokazování návodem k obsluze, protokolem o výslechu svědka pořízeným Magistrátem hlavního města Prahy a vyjádřením Českého metrologického institutu jeví krajskému soudu s ohledem na komplex již provedených důkazů zcela nadbytečným.
48. Krajský soud, stejně jako správní orgány, nemá pochybnosti o tom, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost a spáchal přestupek, a právě vypořádávané námitky týkající se nesprávnosti měření má za irelevantní.

V. 3. Porušení zásady zákazu reformace in peius

49. Žalobce namítá, že v průběhu správního řízení došlo k jím podanému odvolání ke zhoršení jeho právního postavení, neboť byl následně uznán vinným úmyslným spácháním přestupku; kdyby se neodvolal, byl by uznán vinným „jen“ nedbalostním přestupkem.
50. Podle § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, pokud byl proti příkazu podán odpor, nelze obviněnému v řízení uložit jiný druh správního trestu s výjimkou napomenutí nebo vyšší výměru správního trestu, než mu byly uloženy příkazem; to neplatí, pokud správní orgán v řízení změnil právní kvalifikaci skutku.
51. Předně je třeba uvést, že ve správním řízení byl dne 14. 5. 2020 vydán správním orgánem prvního stupně příkaz, kterým byl mj. žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro minimálně nedbalostní porušení § 6 odst. 8 k § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, proti tomuto příkazu byl podán včasný odpor, kterým byl příkaz v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu zrušen a v řízení bylo pokračováno. Posledně vydaným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 8. 2022 byl žalobce uznán vinným úmyslným spácháním daného přestupku.
52. Krajský soud se nemůže ztotožnit se závěrem žalobce, že došlo k porušení zásady zákazu reformace *in peius*. V průběhu řízení správní orgány nezměnily výši či druh sankce, tedy oproti příkazu ze dne 14. 5. 2020 nedošlo ke změně výše a druhu sankce v neprospěch žalobce. Žalobci byla jak zrušeným příkazem, tak prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 8. 2022, uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a současně správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu osmi měsíců. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí okolnosti uložení správních trestů odůvodnil na str. 11–12, žalovaný pak

na str. 8 napadeného rozhodnutí k uložení konkrétních trestů odkázal na odůvodnění správního orgánu prvního stupně.

53. Zákaz reformace *in peius* uvedený § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) se vztahuje jen na sankci; kvalifikace skutku se může změnit (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, čj. 8 As 5/2009–80, týkající se § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jehož obdobou je zmiňovaný § 90 odst. 3 zákon o odpovědnosti za přestupky). Zbývá doplnit, že otázka zavinění je součástí právní kvalifikace.
54. To že správní orgán prvního stupně změnil v souzené věci právní kvalifikaci skutku co do formy zavinění z nedbalosti na úmysl, nemělo pražádný vliv na již udělené správní tresty žalobci, a nelze tak hovořit o porušení zásady zákazu reformace *in peius*.
55. Ani tato právě vypořádána žalobní námitka tedy neobstojí.

V.4. Zelená karta

56. Žalobce se domnívá, že ve věci nebylo nikterak prokázáno, že by nepředložil zelenou kartu, respektive, že by k jejímu předložení byl vůbec vyzván.
57. Podle § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti je řidič při provozu vozidla na pozemní komunikaci povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. Pokud fyzická osoba jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu dopustí se tím přestupku dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.
58. Z výpovědi zasahujícího policisty ze dne 25. 6. 2021 jednoznačně vyplývá, že byl žalobce vyzván, aby ke kontrole předložil doklady předepsané pro provoz a řízení motorových vozidel, tedy k předložení občanského průkazu, řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla a zelené karty k vozidlu. Policista doplnil, že žalobce ke kontrole předložil ty doklady, které jsou zachyceny na fotodokumentaci; jinými slovy, doklady, které na fotodokumentaci nejsou, ke kontrole žalobce nepředložil, i když byl k jejich předložení řádně vyzván. Dále svědek uvedl, že si v tomto konkrétním případě velmi dobře pamatuje, že řidič na výzvu ke kontrole nepředložil svůj řidičský průkaz a zelenou kartu. Z fotodokumentace zachycené ve spise je pak zjevné, že zde fotografie zelené karty absentuje.
59. V předmětné věci výpověď zasahujícího policisty neobsahovala žádné zásadní rozpory. Ze správního spisu rovněž nevyplývají žádné skutečnosti o tom, že by policisté vůči žalobci postupovali jakkoliv šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Výpovědi svědka V. je souladná s oznámením o přestupku a úředním záznamem. Je třeba uvést, že úřední záznam nelze považovat za samostatný důkaz, nicméně jsou-li tři výše uvedené podklady vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, lze tvrdit, že popisované jednání se skutečně stalo tak, jak tyto materiály zachycují. Možnost prokázání spáchání přestupku pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů ostatně aprobovala i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek č. j. 4 As 19/2007–114, nebo rozsudky ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011–47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018–37).
60. Na předestřené závěru nemůže ničeho změnit ani audiozáznam zachycený na DVD. Tento začíná slovy policisty: „*Takže pane řidiči, nemáte u sebe doklady potřebné pro provoz a řízení vozidla*“, na což reaguje žalobce odpovídá: „*Vydržte, vydržte dvě minuty, jo?*“ Pakliže policista

konstatuje, že žalobce u sebe doklady nemá, je tedy zřejmé, že před započítím nahrávání již určitá konverzace mezi policistou a žalobcem proběhla.

61. Pokud pak žalobce cituje ve své žalobě slova policisty (rovněž zachyceny na audiozáznamu na DVD): „Dobrý, předložte mi doklady potřebné pro provoz a řízení vozidla, jo, to znamená, že tady na kapotu položíte řidičský občanský průkaz, a malý technický průkaz od vozu“, tak z kontextu celého audiozáznamu je zřejmé, že tato výzva směřovala na řidiče, který měl žalobci jeho doklady dovézt; nebyla tedy určena žalobci. Uvedené ostatně koresponduje i s výpovědí svědka V., jenž popisuje, že vyfotografoval doklady předložené žalobcem, jakož i doklady řidiče, který na místo přijel.
62. Krajský soud se proto ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně dostatečného prokázání skutečnosti, že žalobce byl k předložení zelené karty vyzván a tuto nepředložil.

VI. Závěr a náklady řízení

63. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
64. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 19. října 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně